

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018r.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Hantz- Nowak

Protokolant: staż. Iza Jóźwiak

Przy udziale oskarżyciela skarbowego Pierwszy Urząd Skarbowy: Małgorzata Smaga

po rozpoznaniu dnia 22.03.2018r.

w sprawie:

Ł. L. /L./ s. A. i B., urodzonego w dniu (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...), z siedzibą w S., przy ul. (...)

I. w okresie od 20 lutego 2015r. do 20 stycznia 2016r., będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, wbrew obowiązкови określönemu w art. 38 ust.1, art.42 ust.1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych /t.j. Dz. U. z 2012r., poz.361 z późn. zm./ nie wpłacił kwot pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące od: stycznia 2015r. do grudnia 2015r. w terminie najpóźniej do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w P., z siedzibą w P., ul. (...), w łącznej kwocie 1.068zł,

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art.77 § 3 k.k.s. w związku art. 6§2 k.k.s.,

II. będąc podatnikiem zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych, działając uporczywie, w zamiarze niezapłacenia należnego ryczałtu za 2015 rok w ustawowym terminie, to jest w dniu 01 lutego 2016r., z odsunięciem jego zapłacenia na bliżej nieokreślony okres, nie wpłacił na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w P., z siedzibą w P., ul. (...) należnego ryczałtu w kwocie 22.081zł, wynikającego ze złożonego w organie podatkowym w dniu 25 lutego 2016r. zeznania o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych za w roku 2015, na formularzu PIT-28, co stanowi naruszenie art. 21 ust.1 i ust.4 ustawy z dnia 20 listopada 1998r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne /Dz.U. z 1998r., Nr 144, poz.930 z późn.zm./,

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 53 § 29 k.k.s.

III. w okresie od 25 sierpnia 2015 roku do 25 sierpnia 2016 roku uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie /tj. do dnia 25-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy/ na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w P., z siedzibą w P., ul. (...) podatku od towarów i usług za miesiące: lipiec 2015r. w kwocie 542.zł, sierpień 2015r. w kwocie 1.524.zł, październik 2015r. w kwocie 909.zł, listopad 2015r. w kwocie 361.zł, grudzień 2015r. w kwocie 336.zł, styczeń 2016r. w kwocie 373.zł, luty 2016r. w kwocie 519.zł, marzec 2016r. w kwocie 554.zł, kwiecień 2016r. w kwocie 301.zł, maj 2016r. w kwocie 480.zł, czerwiec 2016r. w kwocie 323.zł, lipiec 2016r. w kwocie 283.zł, łącznie 6.505.zł. wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7 za ww. miesiące, co stanowi naruszenie art. 103 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług /t.j. Dz.U. z 2016r., poz.710 z późn.zm./,

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 57 § 1 k.k.s. w zw. art. 6 § 2 k.k.s.

1. oskarżonego Ł. L. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej w punkcie I wykroczenia skarbowego z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 77 § 3 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w kwocie 300 (trzysta) zł.
2. oskarżonego Ł. L. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej w punkcie II wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 53 § 29 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w kwocie 2000 (dwa tysiące) zł.
3. oskarżonego Ł. L. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej w punkcie III wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w kwocie 700 (siedemset) zł.
4. na podstawie art. 50 § 1 kks łączy orzeczone kary grzywny i wymierza oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 2300 (dwa tysiące trzysta) złotych,
5. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 627 kpk i art. 1, art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych i wymierza opłatę w wysokości 230 (dwieście trzydzieści) złotych.
6. Na podstawie § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 poz. 1714) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. J. kwotę 906,80 (dziewięćset sześć 80/100) zł oraz podatek VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

/-/ SSR I. Hantz- Nowak

UZASADNIENIE

Oskarżony **Ł. L.** prowadził od 2006r. działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. ul. (...), której przedmiotem był transport drogowy towarów.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej oskarżony w dniu 25 lutego 2016r. złożył do Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. deklarację roczną o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2015 na formularzu PIT 4, w którym wykazał należne zaliczki za rok 2015 w wysokości po 89 zł za każdy miesiąc – łącznie w kwocie 1.068 zł, których nie wpłacił na rachunek organu podatkowego.

Oskarżony złożył także do Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. na formularzu PIT 28 zeznanie o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych w roku 2015, w której wykazał do zapłaty kwotę 22.081 zł, a której nie wpłacił na rachunek organu podatkowego w ustawowym terminie, tj. do dnia 31 stycznia 2016r.

Oskarżony złożył w dniu 25 lutego do Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. deklarację VAT 7 dla podatku od towarów i usług za miesiące lipiec – grudzień 2015r. oraz styczeń – lipiec 2016r., w której wykazał należny do zapłaty podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 6.505 zł. Kwota ta nie została przez oskarżonego wpłacona na rachunek organu podatkowego w ustawowym terminie, tj. do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Oskarżony **Ł. L.** jest 39 - letnim mężczyzną. Dotychczas był jeden raz karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. *zeznań świadków:*

- D. B. k. 155v;

2. *dokumentów:*

- karty informacyjnej o ujawnieniu popełnienia czynu zabronionego wraz z załącznikami k. 7-31;

- informacji z (...) k. 40;

- dokumentów podmiotu k. 94-96;

- karty karnej k. 113-114;

- pisma z dnia 8.01.2018r. k. 140;

Z uwagi na to, iż nie udało się ustalić miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego Ł. L., zastosowano na podstawie art. 175 § 1 k.k.s. wobec niego postępowanie w stosunku do nieobecnych. Przed Sądem Rejonowym oskarżony nie stawiał się.

Zeznaniom świadka **D. B.** Sąd I instancji dał wiarę w całości, albowiem były one spójne i logiczne, a nadto znajdowały swoje odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Świadek zrelacjonowała okoliczności, w jakich doszło do ujawnienia niezapłacenia przez oskarżonego podatków, które winien był regulować jako osoba prowadząca działalność gospodarczą.

Sąd dał wiarę w całej rozciągłości ujawnionym w sprawie dokumentom, gdyż zostały one sporządzone przez właściwe organy w ramach przysługujących im kompetencji i nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Podsumowując analizę powyższego materiału dowodowego można na jego podstawie stwierdzić i to w sposób niebudzący, zdaniem Sądu, najmniejszych wątpliwości, że oskarżony Ł. L. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu wykroczeń skarbowych.

Zgodnie z art. 77 § 1 k.k.s. odpowiedzialności karnej podlega płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu, przy czym jeżeli kwota niewpłaconego podatku nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Czyn zabroniony określony w art. 77 § 3 k.k.s. ma charakter indywidualny - jego sprawcą może być bowiem wyłącznie podmiot będący płatnikiem lub inkasentem. Podmioty będące płatnikami lub inkasentami określają przepisy poszczególnych ustaw podatkowych. Podatnikiem - w myśl art. 7 § 1 ordynacji podatkowej - jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu.

Na gruncie podatku dochodowego od osób fizycznych jako płatnicy występują osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej (zakłady pracy) jako płatnicy podatku dochodowego od osób, które uzyskują od tych zakładów przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej lub spółdzielczego stosunku pracy, zasiłki pieniężne z ubezpieczenia społecznego wypłacane przez zakłady pracy, a w spółdzielniach pracy – wypłaty z tytułu udziału w nadwyżce bilansowej.

Czynność sprawcza polega na niewpłaceniu w terminie pobranego podatku na rachunek właściwego organu. W myśl orzecznictwa Sądu Najwyższego, które zachowuje aktualność w odniesieniu do art. 77 k.k.s., "pojęcie niewpłaconej kwoty oznacza pobraną od podatnika i zatrzymaną przez płatnika, tzn. nieprzekazaną w odpowiednim terminie na rachunek organu podatkowego" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.2.1997r., III KKN 204/96). Płatnicy występują

najpowszechniej w podatku dochodowym od osób fizycznych. Większość z tych płatników pobiera podatek od wypłat ze stosunku pracy. W ich przypadku "pobranie" kwoty podatku (zaliczki) będzie wypłacenie pracownikowi wynagrodzenia "netto" zmniejszonego o kwotę podatku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.8.1999r., III KKN 434/97; Prok. i Pr. 2000/1/16).

Według przepisów dotyczących podatku dochodowego od osób fizycznych można wskazać na następujące termin płatności pobranego podatku przez płatników – płatnicy będący zakładami pracy, rolniczymi spółdzielniami produkcyjnymi, organami rentowymi oraz podmiotami, wypłacającymi emerytury i renty zagraniczne, jednostkami, wypłacającymi stypendia, organami zatrudnienia, biurami terenowymi Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, aresztami śledczymi lub zakładami karnymi, spółdzielniami, centrami integracji społecznej oraz oddziałami Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, powinni przekazać kwoty pobranych zaliczek na podatek, w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek urzędu skarbowego właściwego według siedziby płatnika.

Ustawowy próg to zgodnie z art. 53 § 6 k.k.s. wysokość kwoty określonej w § 3 zdanie pierwsze - wykroczenie skarbowe jest to czyn zabroniony przez kodeks pod groźbą kary grzywny określonej kwotowo, jeżeli kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia. Zgodnie z art. 53 § 4 k.k.s. minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2017 r. poz. 847) – art. 4 ww. ustawy określa je na poziomie 800 zł.

Wykroczenie skarbowe opisane w art. 77 § 3 k.k.s., może być popełnione tylko w formie zaniechania. Zachowanie sprawcy kryminalizowane przez ww. przepisy polega bowiem na "niewpłaceniu", co przesądza, że dopuścić się go można wyłącznie poprzez zaniechanie wypełnienia w terminie ciążącego na sprawcy obowiązku.

Jest to wykroczenie umyślne, które może być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Art. 57 § 1 k.k.s. odpowiedzialnością za wykroczenie skarbowe czyni podatnika, który uporczywie nie wpłaca podatku w terminie. Przedmiotem ochrony jest przestrzeganie obowiązków nakładanych przez przepisy materialnego prawa podatkowego.

Wykroczenie to jest wykroczeniem indywidualnym, bowiem może być popełnione tylko przez podatnika.

Niewpłacanie podatku polega na nieuiszczeniu podatku, przy czym jak wynika z uzasadnienia projektu rządowego do k.k.s., chodzi tu o nieuiszczenie podatku w terminie, mimo złożenia rzetelnie wypełnionej deklaracji podatkowej.

Zachowanie sprawcy, polegające na niewpłaceniu podatku, ma być uporczywe. (...) to stan rzeczy długo się utrzymujący. W związku z powyższym należy przyjąć, iż jednorazowe niewpłacenie podatku w terminie nie charakteryzuje się uporczywością. Wydaje się, iż nie można sformułować – oznaczonego liczbowo – progu w momencie przekroczenia którego zachowanie sprawcy (polegające na niewpłaceniu podatku w terminie) staje się uporczywe. Z pewnością jednak – aby można mówić o uporczywości – musi dojść do przynajmniej kilkukrotnego, nieprzerwanego niewpłacenia podatku w terminie. Sąd Najwyższy w jednym ze swoich orzeczeń scharakteryzował znamię "uporczywości". Sąd stwierdził, że "(...) znamię uporczywości łączy w sobie dwa elementy. Jeden z nich charakteryzuje postępowanie sprawcy od strony podmiotowej, a polega na szczególnym nastawieniu psychicznym wyrażającym się w nieustępliwości, chęci postawienia na swoim (...). Drugi element, obiektywny, polega na trwaniu takiego stanu rzeczy przez pewien dłuższy czas" (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9.6.1976r., VI KZP 13/75).

Na gruncie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych opłacanego w formach zryczałtowanych można wskazać na następujące terminy płatności podatku - w przypadku ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych podatnicy, są obowiązani za każdy miesiąc obliczać ryczałt od przychodów ewidencjonowanych i wpłacać go w terminie do 20. dnia następnego miesiąca, a za miesiąc grudzień w terminie złożenia zeznania – na rachunek urzędu skarbowego właściwego według miejsca zamieszkania podatnika.

Na gruncie ustawy o podatku od towarów i usług można wskazać na następujące terminy płatności podatku - podatnicy podatku od towarów i usług są obowiązani bez wezwania przez urząd skarbowy do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek właściwego urzędu skarbowego;

Niewpłacenie podatku w terminie odpowiada pojęciu uszczuplenia należności publicznoprawnej w rozumieniu art. 53 § 27 k.k.s., gdyż chodzi tu o wyrażoną liczbowo kwotę pieniężną, od której uiszczenia zobowiązany się uchylił i po stronie wierzyciela podatkowego powstał uszczerbek finansowy. Powyższy pogląd znajduje oparcie w treści art. 53 § 29 k.k.s., według którego pojęcie uszczuplenia stosuje się odpowiednio m.in. do znamienia czasownikowego użytego w typizacji art. 57 § 1 k.k.s.: "nie wpłaca w terminie podatku".

Wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. popełnione może być wyłącznie w formie zaniechania.

Biorąc pod uwagę to szczególne nastawienie psychiczne sprawcy, trzeba przyjąć, że wykroczenie skarbowe opisane w § 1 może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.k.s. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż oskarżony Ł. L. – prowadzący własną działalność gospodarczą - w okresie od dnia 20 lutego 2015r. do dnia 20 stycznia 2016r. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, nie wpłacił na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. kwot pobranych za miesiące od stycznia 2015r. do grudnia 2015r. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 1.068 zł.

Swoim zachowaniem wypełnił on także znamiona dwóch pozostałych zarzucanych mu z art. 57 § 1 k.k.s. przestępstw, albowiem będąc podatnikiem zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych, nie zapłacił w ustawowym terminie do dnia 1 lutego 2016r. na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego należnego z tego tytułu ryczałtu w kwocie 22.081,00 zł, wynikającego ze złożonego w dniu 25 lutego 2016r. zeznania podatkowego na formularzu PIT 28, jak również w okresie od dnia 25 sierpnia 2015r. do dnia 25 sierpnia 2016r., uporczywie nie wpłacał na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. podatku od towarów i usług za miesiące lipiec, sierpień, październik listopad i grudzień 2015r. oraz styczeń – lipiec 2016r. w łącznej wysokości 6.505 zł.

Przy czym odnośnie pierwszego oraz trzeciego z zarzuczonych oskarżonemu zachowań, to dopuścił się on każdego z nich także w warunkach czynu ciągłego, o jakim mowa w art. 6 § 2 k.k.s. –

Rozważając karę, jaką należało wymierzyć oskarżonemu, Sąd kierował się ustawowymi wskazówkami co do jej wysokości oraz dolegliwości i tak zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. sąd wymierza karę, środek karny lub inny środek według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks bacząc, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 § 1 k.k.s. wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego bierze się pod uwagę rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, wagę naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności i stopień jej naruszenia – art. 53 § 7 k.k.s.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu Ł. L. za pierwszy z przypisanych mu czynów na podstawie art. 77 § 3 k.k.s. karę grzywny w kwocie 300 zł, za drugi z przypisanych czynów na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. karę grzywny w kwocie 2.000 zł, zaś za trzeci z przypisanych czynów na podstawie art. 57 § 1 k.k. karę grzywny w wysokości 700 zł.

Miarkując okoliczności dotyczące wymiaru kary za każde z przypisanych oskarżonemu przestępstw Sąd I instancji jako okoliczność obciążającą poczytał jego dotychczasową karalność także z ustawy Kodeks karny skarbowy, jak również długotrwały okres czasu, za jaki nie uiszczył on ostatecznie należności podatkowych, fakt popełnienia przestępstw umyślnych w zamiarze bezpośrednim oraz mnogość naruszonych przez niego norm prawnych. Na korzyść oskarżonego przemawiał natomiast wyrażony przezeń czynny żal i nieznaczną wysokość niezapłaconych przez niego zobowiązań podatkowych.

Zgodnie z art. 50 § 1 k.k.s., jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych, sąd wymierza łącznie karę grzywny w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków za pozostające w zbiegu wykroczenia. Mając na uwadze zakreślone przez ww. przepis granice, Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu Ł. L. karę łączną grzywny w wysokości 2.300 zł.

Zdaniem Sądu tak ukształtowane orzeczenie będzie wystarczające dla osiągnięcia celów wychowawczych w stosunku do oskarżonego i wdroży go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Nie razi ono ani łagodnością, ani surowością. Dlatego też zdaniem Sądu orzeczenie to stanowi sprawiedliwą odpłatę za czyny przez Ł. L. popełnione i jest adekwatne zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego jak i społecznej szkodliwości.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o wskazane w wyroku przepisy.

Na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 627 k.p.k. wobec uznania oskarżonego za winnego w całości przypisanych mu wykroczeń skarbowych, obciążono go kosztami postępowania w wysokości 70 zł i wymierzono mu na podstawie art. 1 oraz art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku (tekst jednolity z roku 1983r., Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zmianami) opłatę w wysokości 230 zł.

/-/ SSR Izabela Hantz - Nowak